

lijken hoogmoed en aanmatigend zelfgevoel, als tegengesteld aan de eerlijke, nauwgezette, geduldige, nederige, liefdevolle beschouwing van de Natuur, de geest, die een tentoonstelling van het jonger, nog niet door de ervaring gerijpt element van de schildersbent gewoonlijk in een ijdelheidskermis doet verkeereren, slechts in beperkte mate aanwezig.

Telkens weer als de mensch in den uitbloei zijner individueele arrogantie en mate-looze verlangens zich onafhankelijk van de natuur begint te voelen, zich boven de natuur meent te mogen stellen, vervalt hij tot aberraties en buitensporigheden, gaat hij onder in een poel van wansmaak en verdwazing. En telkens weer is hij ten slotte genoodzaakt tot de natuur terug te keeren. Want wel behoeft hij geen slaafsch volger van de natuur te zijn, maar de vrijheid, die deze hem laat, legt

hem, om iets waardevols voorttebrengen, een groote mate van ingetogenheid en zelfbeheersching, van nederigheid en reverentie op. Ook de grootste mensch is maar heel klein, onzichtbaar klein tegenover het groot geheel der Dingen, de Natuur, het Leven, God.

Het verst in de richting van Whistler, een zelfbewust streven naar de eigen persoon-

lijke faktuur gaat, van de portretschilders op deze tentoonstelling, John Lavery. Een zeker modern konventionalisme, een valsche aesthetiek, die den nadruk niet op het menschelijk element maar op het kleurschema legt, schijnt mij een fout van dezen schilder, die zijn betere kwaliteiten soms overheert. De individualiteit van den zitter wordt daarbij opgeofferd aan de harmonische saamschik-

king van eenige kleurwaarden, 't menschelijke gaat schuil onder de virtuoositeit, de waarheid lijdt onder de schoonheid. Van dien aard is ook het hier hangend portret van Koningin Alexandra, een portretstuk, dat vooral in de expressie van het gelaat, dat vooral in zijn geestelijk gehalte te kort schiet, een oppervlakkig werk dat slechts momenteel de aandacht bezighoudt en geen verlangens naar een her-bezien wekt.

Een krachtiger, robuuster,

meer duurzame, faktuur vertoont de portretkunst van Sargent. Zoowel het gelaat van Jenkinson, bibliothecaris van de Universiteit te Cambridge, een gelaat, vooral in het voorhoofd en de oogen zoo sterk-levend, doorgroefd en vermagerd van het peuren over boeken en handschriften, als de hooghartige, wilskrachtige heerschskop van den gewezen onderkoning van Indië, Lord Curzon, zijn

WENDY, DAUGHTER OF HARRY WHITWORTH ESQ.,
DOOR ARTHUR HACKER R. A. (MET VERGUNNING VAN DEN SCHILDER).